

2. neděle postní C



To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte! (Mt 17,5)

První čtení

Genesis 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: "Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!" – a dodal: "Tak (četné) bude tvé potomstvo!" (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: "Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví." (Abrám) řekl: "Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?" (Bůh) mu řekl: "Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě." (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: "Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!"

Druhé čtení

Filipanům 3,20–4,1

Bratři a sestry, my však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: "Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: "To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!" Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

K zamyšlení

Prapůvodní lidské téma, které se objevuje v dnešním čtení, by se mohlo označit slovy "nebe a země". Každý člověk je vystaven napětí mezi nebem a zemí. Všichni známe naši touhu po štěstí, smyslu a naplnění, současně neustále zažíváme, jak jsme zamotaní v pozemské bídě, nedostatku, neúspěchu, nedorozumění, nemoci, smrti a v neposlední řadě i v hříšnosti, tedy ve stavu, který vylučuje společenství s Bohem.

Spojení nebe a země – prapůvodní touha všeho lidstva od počátku světa. Přese všechna prožitá zklamání zůstala Abrahámovi víra v možnost tohoto spojení. V této naději rozšířil Bůh svůj pohled (hvězdné nebe) a přislíbil mu budoucnost (potomky) a domov (zemí). A jako potvrzení svých slibů odměňuje Bůh Abraháma znamením svého přislíbu.

Spojení mezi nebem a zemí – nejvýrazněji je vyjádřeno obrazem kříže. Kříž je našim mostem mezi nebem a zemí. Mimo kříž neexistuje žádná jiná autentická křesťanská víra. Pokud neakceptujeme kříž jako znamení vykoupení, pak jsme uvězněni v tom pozemském. Víra v nebeský život, jak je vyjádřena ve druhém dnešním čtení, neznamena útěk z reality do vysněného světa, ale znamená, že bereme vážně tuto skutečnost až do posledního a hořkého důsledku této jistoty v nejistotě našeho pozemského bytí.

Spojení mezi nebem a zemí – to je ta chvíle, kdy je zrušen protiklad nebe a země. V proměnění Páně zažívají Ježíšovi učedníci část z jeho Božské nádhery. Ale současně zažívají, že proměnění zde na zemi nemůže trvat věčně. Stejně jako oni i my bychom si rádi podrželi to krásné a působivé, rádi bychom byli neustále přítomni u fascinujících a příjemných událostí. Raději zavíráme oči před přízemní námahou. Přesto nemůžeme uchopit zjevení blízkosti Boží, nyní stejně jako tehdy. K slávě vzkříšení patří nesporně pochmurná událost utrpení.

Postní doba nám nabízí, abychom znovu silně zaměřili svou pozornost na náš vztah s Bohem. Protože Bůh nám jde v Ježíši naproti a zkracuje nám cestu, je nebe realitou, která již zde na zemi může vysvětlovat touhu našeho pozemského života, bídu a beznaděj. Naše víra v ukřižovaného a vzkříšeného Krista nám ukazuje cestu, která nás – ne bez utrpení, ale skrze utrpení – povede k našemu završení u Boha.

2. neděle postní C



*To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení;
toho poslouchejte! (Mt 17,5)*

První čtení

Genesis 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: "Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!" – a dodal: "Tak (četné) bude tvé potomstvo!" (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: "Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví." (Abrám) řekl: "Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?" (Bůh) mu řekl: "Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě." (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: "Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!"

Druhé čtení

Filipanům 3,17 – 4,1

Bratři a sestry, jednejte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: "Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: "To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!" Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

K zamyšlení

Prapůvodní lidské téma, které se objevuje v dnešním čtení, by se mohlo označit slovy "nebe a země". Každý člověk je vystaven napětí mezi nebem a zemí. Všichni známe naši touhu po štěstí, smyslu a naplnění, současně neustále zažíváme, jak jsme zamotaní v pozemské bídě, nedostatku, neúspěchu, nedorozumění, nemoci, smrti a v neposlední řadě i v hříšnosti, tedy ve stavu, který vylučuje společenství s Bohem.

Spojení nebe a země – prapůvodní touha všeho lidstva od počátku světa. Přese všechna prožitá zklamání zůstala Abrahámovi víra v možnost tohoto spojení. V této naději rozšířil Bůh svůj pohled (hvězdné nebe) a přislíbil mu budoucnost (potomky) a domov (zemí). A jako potvrzení svých slibů odměňuje Bůh Abraháma znamením svého přislíbu.

Spojení mezi nebem a zemí – nejvýrazněji je vyjádřeno obrazem kříže. Kříž je našim mostem mezi nebem a zemí. Mimo kříž neexistuje žádná jiná autentická křesťanská víra. Pokud neakceptujeme kříž jako znamení vykoupení, pak jsme uvězněni v tom pozemském. Víra v nebeský život, jak je vyjádřena ve druhém dnešním čtení, neznamená útěk z reality do vysněného světa, ale znamená, že bereme vážně tuto skutečnost až do posledního a hořkého důsledku této jistoty v nejistotě našeho pozemského bytí.

Spojení mezi nebem a zemí – to je ta chvíle, kdy je zrušen protiklad nebe a země. V proměnění Páně zažívají Ježíšovi učedníci část z jeho Božské nádhery. Ale současně zažívají, že proměnění zde na zemi nemůže trvat věčně. Stejně jako oni i my bychom si rádi podrželi to krásné a působivé, rádi bychom byli neustále přítomni u fascinujících a příjemných událostí. Raději zavíráme oči před přízemní námahou. Přesto nemůžeme uchopit zjevení blízkosti Boží, nyní stejně jako tehdy. K slávě vzkříšení patří nesporně pochmurná událost utrpení.

Postní doba nám nabízí, abychom znovu silně zaměřili svou pozornost na náš vztah s Bohem. Protože Bůh nám jde v Ježíši naproti a zkracuje nám cestu, je nebe realitou, která již zde na zemi může vysvětlovat touhu našeho pozemského života, bídu a beznaděj. Naše víra v ukřižovaného a vzkříšeného Krista nám ukazuje cestu, která nás – ne bez utrpení, ale skrze utrpení – povede k našemu završení u Boha.